

Лариса Іванівна Сай

Село Іванчі... Невеличке, тихе та спокійне, знамените не лише виправною колонією, а

й

багатющими

базальтово – мідними

залежами. Саме

тут,

теплого

літнього

дня,

а

саме

11

липня

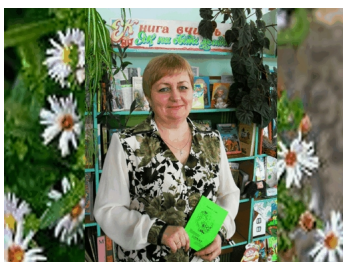
1961

року,

народилася

[Лариса](#)

[Сай](#)

Жінка, не лише чарівної вроди, а й володарка великого душевного тепла, великої
любові

орідного

краю. Саме

ця

любов

і

дає

їй

натхнення, силу

і

жагу

творчості. Літературною

творчістю

займається

з

шкільних

років.

Середню освіту здобула в Полоцькій середній школі, закінчила Луцький педінститут ім. Лесі

Українки, працювала

вчителем

в

рідній

школі,

у

Кузнецовській

СШ №4,

нині – вчителька
Кузнецовської

гімназії.

Певний

час -

з 1996

по 2006

рік

була
головою

літературно мистецької

асоціації
міста

(МАКу).

Друкується не лише в періодичних та колективних виданнях а й є автором збірок

« Калина

під

снігом»

та

[« Устами](#)

[– марила](#)

[– любов»](#)

Багато читачів люблять сповнені лірикою рядки її віршів і з нетерпінням чекаю
ть
ової

колективної

збірки

членів

мистецької

асоціації

Кузнецовська,

редактором

і

упорядником

якого

є

Лариса

Іванівна.

Із [поезії Лариси Сай](#)

Весняна ніжність

Як пахнуть котики верби, -

Мякі, пухнасті!

Маленька радість

В дні журби,

Провісник щастя.

Якпахнуть котики верби

У дні квітневі!

Я посміхаюся

Тобі,

Мов королева.

Природа – мій

Зелений трон.

Мякий, розкішний.

Ти мій щасливий

□□□□□□□□ **Дивний сон,**

Весняна ніжність

Друзям

Із попелу

□□□□□ **страждань**

Я феніксом

□□□□□□□ **воскресну,**

Мов приви́ди нічні,

навіки муки

□□□□□□□□□□□ **Щезнуть.**

найсолодша втіха,

І очі ваші –

співчутливо – тихі...

[читати більше поезій](#)